



Taustaa: Romeo Montague ja Julia Capulet ovat palavan rakastuneita toisiinsa, mutta nuorten perheet vihaavat toisiaan. Katkelmassa Romeo on hiipinyt salaa Julian parvekkeen alle.

Romeo ja Julia

JULIA:

Kuinka pääsit tänne, kerro, miksi tulit?

Muuri on korkea ja vaikea ylittää
ja tämä paikka hengenvaarallinen,
jos sukuni miehet sinut löytävät.

ROMEO:

Rakkauden siivin liidin yli muurin,
kivestä ei voi tehdä rakkaudelle rajaa,
ja mihin rakkaus pystyy, sen se uskaltaa;
sukusi miehet eivät minua voi estää.

JULIA:

Sinut surmataan, jos sinut nähdään täällä.

ROMEO:

Vaarallisemmat ovat sinun silmäsi
kuin heidän miekkansa. Jos katsot hellästi,
en voi haavoittua heidän vihastaan.

JULIA:

Ei, en tahdo, että sinut löydetään.

ROMEO:

Yön viitta kätkee minut heidän silmiltään.
Löytäkööt vain, jos et rakasta minua:
parempi menehtyä heidän vihaansa
kuin lykätä kuolemaa ilman rakkauttasi.

JULIA:

Kerro, kuka neuvoi sinut tänne.



ROMEO:

Rakkaus yllytti tiedustelemaan,
ohjasi perille, lainasi silmiäni.
En ole merimies, mutta vaikka olisit
yhtä etäällä kuin etäisimmän meren
huhuilema ranta, en epäröisi
lähteä etsimään sellaista aarretta.

JULIA:

Yön musta naamio peittää kasvoni,
muuten niille kohoaisi häveliäs puna,
kuulithan äsken puheeni. Oi, kuinka mielelläni
noudattaisin tapoja, kieltäisin sanani,
mutta nyt saavat käytössäänöt jäädä.
Rakastatko minua? Tiedän, että myönnät,
ja uskon sanaasi; mutta jos vannot,
voit rikkoakin valan, sanotaanhan,
että Jupiter nauraa lemmenvaloille.
Voit jalo Romeo, jos siis rakastat,
sano se suoraan ja ilman vilppiä;
jos mielestäsi olen helppo saalis,
rypistä kulmiani, torjun, vastaan ei,
ja annan vielä suostutella lisää,
mutta muuten en, en ikimaailmassa.
Kallis Montague, olen liian hullaantunut
ja siksi mielestäsi ehkä huikentelevainen;
mutta usko minua, olen vilpittömämpi
kuin kaikki kainostelevat ja etäiset.
Puhuin liian avoimesti, myönnän sen,
mutta en tiennyt sinun kuuntelevan,
kun palavan rakkauteni tunnustin.
Älä siis tuomitse tunteen leimahdusta,
joka valaisi yön pimeyden.

ROMEO:

Vannon kautta tuon ylistetyn kuun,
joka hopealla valaa puiden latvat –

JULIA:

Kuun kautta älä vanno – kuu ei ole vakaa,
sen kehä vaihtelee ikuisella kierrollaan –,



ettei rakkautesi olisi yhtä häilyvä.

ROMEO:

Minkä kautta vannon?

JULIA:

Älä vannon lainkaan. Tai jos tahdot,
ihanan itsesi kautta vannon, se on ainut
jumalani, silloin uskon sinua.

ROMEO:

Jos tämä rakastava sydän –

JULIA:

Älä vannon.
Iloitsen sinusta, mutta tänä yönä
en osaa iloita välipuheestamme;
se on liian äkkinäinen, varomaton, huima,
kuin salama, joka ehtii välähtää
ennen kuin sinä huomaatkaan. Hyvää yötä, rakas.
Kun kohtaamme taas kesän lämmössä,
on tämä rakkautemme nappu kukassa.
Hyvää yötä, hyvää yötä. Lepo suloisin
tulkoon sydämeesi, niin kuin minunkin.

ROMEO:

Enkö saakaan tämän enempää?

JULIA:

Mitä muuta voisit tänään odottaa?

ROMEO:

Rakkautesi valan, omani vastikkeeksi.

JULIA:

Sait sen jo ennen kuin ehdit pyytääkään;
ja silti tahtoisin sen ottaa takaisin.

ROMEO:

Peruisitko sen? Minkä vuoksi, rakas?



JULIA:

Että voisin uudestaan sen antaa
ja jakaa anteliaasti rikkaudestani:
on auliuteni rajaton kuin meri
ja rakkauteni yhtä rajaton ja syvä;
mitä runsaskätisemmin sitä jaan,
sen enemmän itselleni saan.

William Shakespeare. 1597. Suom. Marja Leena Mikkola. (katkelma)